

Almanach 2022

Instantní šílenství

Na seznamu zbylo

Nejtrestuhodnější formou roztržitosti je, když se lidé zapomínají radovat ze života

Literární krabice

Výtvarné šílení

Sborník literárních prací studentů Gymnázia Christiana Dopplera
S ilustracemi studentů výtvarné výchovy
A literárními krabicemi 1J a 5M

Autorka letáku Sophie Victoria Elbs

Obsah

ŠÍLENÁ PROFESORKA.....	3
Anna Vorlíčková 1.M.....	3
DĚSNÁ MÁMA.....	6
Albert Dolejš 1.M.....	6
PRAPODIVNÝ EGYPT.	7
Alexandra Sochorová 1.J.....	7
HONZŮV OBJEV.....	8
Tomáš Jirmásek 1.M.....	8
ZE SEZNAMU ZBYLO.....	10
Adéla Štáhllová 1.J.....	10
INSTANTNÍ ŠÍLENSTVÍ.....	11
Julie Pösslová 1.J.....	11
INSTANTNÍ ŠÍLENSTVÍ.....	12
Eduard Bolina 1.M.....	12
O ŠTĚŇÁTKU.....	13
Jakub Kavka 1.M.....	13
DENÍK PŘEŽIVŠÍCH ANEB ČEHO JSOU SCHOPNI ŠÍLENÍ.....	15
Marek Dohnal 1.M.....	15
ZBYLO NA SEZNAMU.....	18
Kateřina Rašková 1.J.....	18
INSTANTNÍ ŠÍLENSTVÍ.....	18
Lukáš Anderle 4.M.....	18
SMRTELNÉ POCITY.....	21
Daniela Procházková 4.M.....	21
INSTANTNÍ ŠÍLENSTVÍ.....	22
Lucie Feireislová 8.M.....	22
POSLEDNÍ VEČEŘE.....	23
Drahuše Gottvaldová 6.M.....	23
ZBYLO NA SEZNAMU.....	26
Lucie Červinková 7.J.....	26
INSTANTNÍ ŠÍLENSTVÍ FERDINANDA B.	27
Ondřej Lesák 2.C.....	27
RUDÉ INSTANTNÍ ŠÍLENSTVÍ.....	29
Marek Hříbal 5.M.....	29
KAP.....	31
Beáta Janíčková 5.M.....	31
NEJTRESTUHODNĚJŠÍ FORMOU ROZTRŽITOSTI JE, KDYŽ SE LIDÉ ZAPOMÍNÁJÍ RADOVAT ZE ŽIVOTA.....	33
Anna Vojtěchová 4.C.....	33

UMĚNÍ ŽÍT	35
Kateřina Příbylová 5.M	35
ČEHO LZE DOCÍLIT	37
Ivan Kraus 8. M.....	37
Obrázek 1 Almanach 2022	5
Obrázek 2 Almanach 2022	14
Obrázek 3 Almanach 2022	14
Obrázek 4 Almanach 2022	20
Obrázek 5 Almanach 2022	25
Obrázek 6 Almanach 2022	28
Obrázek 8 Almanach 2022	34
Obrázek 7 Almanach 2022	34

ŠÍLENÁ PROFESORKA

Anna Vorlíčková 1.M

Hannah šla se svým kamarádem Dominikem ze školy. Oba chodili do osmé třídy a každý den museli projít lesem, protože k nim do vesnice žádná jiná cesta nevedla.

„Hele, Hannah,“ začal Dominik, „jak to děláš, že tu chemii zvládáš? Nechceš mi to svoje tajemství konečně prozradit?“ poškádlil ji. „Dost by se mi to hodilo, víš přece, že z ní propadám.“

„Vždyť jsem ti už říkala, že žádný tajemství nemám,“ povzdechla si. „A nevím toho o nic víc než ty. Taky vůbec nechápu, proč mi to tak jde, ani se o to moc nesnažím,“ řekla.

„Tak to budeš mít buď vrozený, anebo,“ podíval se na ni, „je to jeden z tvých dalších skrytých talentů a postupně se z tebe stane superhrdina,“ prohlásil a široce se usmál. „Měla bys začít přemýšlet o nějakém super tajemném jménu. Co třeba Frankenstein číslo dva nebo Tajemná slečna H.“

Hannah se zasmála. „Nic takového se nestane, ale kdybych si musela vybrat, tak podle mě je lepší Tajemná slečna H.“ řekla. „A stejně bych radši byla dobrá v tělocviku jako ty. Třeba z tebe taky bude nějaký zachránce světa.“

„To těžko, v těláku exceluju jenom proto, že musím každý den na fotbal. A ty jsi přece říkala, že se ani nemusíš snažit a jsi nejlepší ze třídy.“

„Alespoň si to zasloužíš,“ zamumlala. „Jak jsi vůbec zvládl ten dnešní úkol, co nám chemikářka dala?“ zeptala se, aby změnila téma.

„Myslíš, že zrovna *já* bych dokázal vyrobit instantní prášek proti kašli? Prostě jsem tam něco naházel a doufal, že to vyjde. Ty, předpokládám, jsi to zvládla perfektně.“

„Neměla jsem s tím problém, to je pravda. A nevíš, proč z ničeho nic ukončila hodinu o deset minut dřív? Vždycky končí přesně, přijde mi to zvláštní.“

„Nemám páru a jsem celkem rád. Zrovna kontrolovala ten můj výrobek a další kázání o tom, že bych se měl víc snažit, jsem nepotřeboval,“ zavtipkoval. „Ale je možný, že to nějak souvisí s tím, že jsem jí, omylem, trochu toho prášku nasypal do čaje,“ zasmál se Dominik.

„Cože!?“ vyděsila se Hannah.

„Klídek, bylo toho tak málo, že si toho ani nevšimla a ani nevím, jestli jsem se trefil. A *i kdyby*, co by to mohlo udělat? Vždyť to bylo jen proti kašli.“

„Asi máš prav-“ Hannah ucítila prudkou bolest na hlavě a zatmělo se jí před očima.

Probudila se s úpornou bolestí hlavy. Chtěla se pohnout, ale provazy, kterými byla přivázaná, ji pevně držely. Rozhlédla se a ve tmě matně rozpoznala obrysy stromů. To znamená, že je přivázaná ke stromu uprostřed hustého lesa. Potom si vzpomněla, že by tam s ní měl být Dominik. Znovu se kolem sebe podívala, jestli ho neuvidí, ale nic kromě stromů nerozeznala. Zkusila na něj šeptem zavolat: „Dominiku?“

„Hannah?“ ozvala se někde za ní odpověď. „Co se to sakra děje?!“

„To bych taky ráda věděla. Mám pocit, že nás unesli, ale to ti asi taky došlo,“ odpověděla. „Nějaký nápad, jak se odsud dostat, nemáš?“

„Můžeme zkusit přetřhnout ten provaz,“ navrhl Dominik a zkusil za něj zatáhnout. „Zdá se, že je dost silný,“ dořekl se značným zklamáním v hlase. „Anebo je načase zjistit, jaké další schopnosti má Tajemná slečna H. Třeba je tvoje další skrytá schopnost supersíla, nebo-“

„Teď není čas na vtipy,“ skočila mu do řeči Hannah, „musíme vymyslet plán, který bude *doopravdy* fungovat.“

Hannah přemýšlela a její mozek pracoval na plné obrátky. Najednou zahlédla světlo. Někdo držel pochoděň a blížil se k nim. „Dominiku,“ zašeptala vyděšeně, „někdo sem jde.“

„A *kdo*? Spíš člověk nebo mimozemšťan?“

„Teď *vážně* není čas na vtipy, ten člověk je už hodně blízko. Radši buď zticha, říká se přece mluvití stříbro, mlčení zlato.“

„Když není čas na vtipy, jak to, že je čas na poučování?“ zeptal se, ale Hannah mu neodpověděla, tak už taky raději mlčel.

Postava se přibližovala blíž a blíž a Hannah se zdála víc a víc povědomá. Když už byla od nich asi tři metry, konečně poznala, kdo to je, a zalapala po dechu. Byla to jejich chemikářka Datsenová.

„Vidím, že už jsi vzhůru,“ ozval se profesorčin chraplavý hlas, který se jí vůbec nepodobal.

„Profesorka Datsenová?“ řekla Hannah nahlas, aniž si to uvědomila.

„Ano, jsem to já a mám na tebe pár proseb,“ začala profesorka.

Hannah byla zmatená. Nevěděla, co si o tom všem má myslet. Ještě dnes ráno je jejich profesorka normálně učila. Nebyla sice nejmilejší, ale na to, že by unášela děti, také nevypadala.

A potom jí to došlo. Ten prášek! Zřejmě Dominik při hodině chemie omylem zaměnil ingredience a neudělal prášek proti kašli, ale prášek šílenství. „To ten prášek,“ pošeptala Dominikovi a doufala, že ji šílená profesorka neslyšela.

„To snad ne!“ řekl jenom Dominik, kterému pomalu začalo docházet, jakou chybu udělal.

„Co si to tam říkáte?“ ozvala se šílená profesorka.

„Jen chceme vědět, jaké prosby to jsou, když jste nás kvůli nim přivázala uprostřed lesa,“ zachránil je Dominik a Hannah pošeptal: „Mám plán.“

„Tebe na nic nepotřebuji, ale Hannah mi pomůže ovládnout svět,“ řekla profesorka a začala se smát zlomyslným smíchem.

„To bych asi nejdřív musela souhlasit,“ odsekla Hannah a v duchu doufala, že ten Dominikův plán vyjde.

„Jsem rozvázaný, odved' pozornost, abych mohl rozvázat i tebe. Až vykřiknu *ted'*,“ zdrháme opačným směrem, než kde stojí Datsenová,“ pošeptal jí Dominik a Hannah byla štěstím bez sebe. Ještě se ale nemůže radovat, nejdřív to musí dotáhnout do konce. Obrátila se zase na šílenou profesorku „Ale jestli to nebude nic těžkého, mohla bych vám pomoci,“ řekla s nadějí, že ji tím zabaví.

„Potřebuji od tebe, abys mi namíchala lektvar, kterého když se někdo napije, bude mě na slovo poslouchat,“ prohlásila profesorka a zase se začala smát tím chraplavým, zlomyslným

smíchem. Hannah ucítila, že jí povolily ruce a uslyšela za sebou: „Teď!“ a začala co nejrychleji utíkat za Dominikem. Nic neviděla, jen slyšela Dominikovy kroky před sebou a doufala, že co nejdříve narazí na někoho, kdo jim pomůže dostat se do bezpečí.

Po pěti minutách běhu uviděli mezi stromy světlo a zajásali. Ale nezastavili, doběhli až na kraj lesa a ocitli se před školou. Až u školy zastavili a tam jim normální učitelé pomohli dostat se bezpečně domů.

Obrázek 1 Almanach 2022

DĚSNÁ MÁMA

Albert Dolejš 1.M

Moje máma Sofie,
ve dne, v noci nepije
Má svou vlastní pekárnu,
chce v ní mít i cukrárnu.
Samá práce, samá těsta,
moje máma je fakt děsná.

Nemá čas na rodinu,
to se blíží zločinu.
Neumí si s námi hrát,
musíme si sami prát.
Do školy nás nevodí,
táta nás doprovází.
Musíme si luxovat,
život si sami zlepšovat.

A ta její pekárna,
to je pěkná pakárna.
V životě nic neprodala,
hodně peněz tomu dala,
Do bytu neinvestuje,
pekárnu si vylepšuje.
Nemáme pak z čeho žít,
máme jenom skromný byt.

Můj sourozenec maličký,
nemá ani dudlíčky,
nemá ani postýlku,
spíme jako ve chlívku.

Nemáme žádná zvířátka,
ani malá morčátka.
Táta míval kočičky,
máma chtěla rohlíčky.
A teď máme jenom mšice,
a ještě hůř, štěnice!

Máma chce jen pekárnu,
a do toho cukrárnu.
Do kina s námi nezajde
na pekárnu čas najde.

Moje matka hrozná je,
má jenom své výdaje.
Nikoho nemá ráda,
nemá ani kamaráda.
A tak na seznamu zbylo,
že mě monstrem porodilo!!!

PRAPODIVNÝ EGYPT.

Alexandra Sochorová 1.J

Přírodní podmínky: Lidé začali žít na území Egypta v době méně-divné. Usazovali se u řeky Chápete (v překladu Nevědní), protože většina území Egypta je pokrytá polystyrenovými kuličkami. Okolí řeky Chápete bylo velmi úrodným rostlo tam totiž hodně instantní polévky. Podnebí je zde velmi teplé a možným zdrojem vody je Chápete a některá umyvadla a vany v okolí.

Zemědělství: Řeka Chápete přinášela z moře nejen velké množství vody a cukru, které způsobovalo záplavy, ale i růžové bahno, které pak zůstalo na polích. Lidé pak popsali svá pole a divně hospodařili s cukrem. Pro lepší zavodňování polí zavedli zavodňovací kalamáře.

Společnost: Egyptu vládl chameleán, který ztělesňoval polévku na zemi. Vlastnil veškerou polévku a velel armádě. Pomáhali mu hasiči, kteří řídili chod kalamářů, chalupáři a popeláři. Mezi vyšší společenské vrstvy patřili i plavčíci a exekutoři, kteří se starali o ředkvičky a náboženství. Po smrti chameleánu nastupovali na trůn nejstarší sestřenice a bratrance. Pokud chameleán žádné neměl, končili karata těchto tyranů a začala nová karata. (karata-dynastie)

K nejpočetnější skupině obyvatel patřili lidé a polévky!

Dějiny prapodivného Egypta členíme do tří období: Zapomenuté říše, Vousatější říše a Nejkrychlovější říše.

Zapomenutá říše začíná v době méně divné. Hlavním městem byl Karikaturi. Významný panovník byl Sudáren, protože zaútočil na Fáničeny a vymyslel kostku soli, která se dodnes používá při vaření polévky.

Vousatější říše začíná v době kulaté. Významným chameleánem byl Chudazemě, protože byl jediným v době kulaté. Egypt napadli Nabíjenci, ale prohráli. V této době došlo k rozvoji vaření polévek a literatury. Hlavní město bylo Batmáne.

Nejkrychlovitější říše byla nejdéle existující říší a vládl tam Aleis III. Jeho manželka byla Divoká Tarantula. Slavným městem byl Hašepat. V této době byla oligarchie. Aleis III. postavil kolo a vidličku. Nejkrychlovatější říše skončila vypitím veškeré polévky v Egyptě.

Písmo: Egypťané psali na skarabeuse cukrem. Písmo bylo rozluštno ve 26. století. Převážně se psalo o polévce, a příhodách s polévkou.

HONZŮV OBJEV

Tomáš Jirmásek 1.M

„Dělej, Honzo, vždyť to nestihneš!“,

Jo, jo, mami, už jdu,“ odvětil rychle Honza a zavíral dveře. Pak si vzpomněl na respirátor. Zase na něj kvůli své roztržitosti zapomněl. Prudce otevřel dveře jejich rodinného domku, vzal respirátor a utíkal na tramvaj. Z okna na něj zavolala máma: „Měj se hezky, broučku.“

Jak se mám mít hezky, když dneska píšu dva testy, pomyslel si Honza, ale nahlas to neřekl. Zvýšil tempo, až ho píchalo v boku. Tramvaj mu ale těsně ujela. Sedl si na lavičku. Bylo krásné ráno, ale on se z něj nemohl radovat. Dnes ani žádný jiný den. Říkal si, že by si mohl zopakovat češtinu nebo dějepis. „Ale co, určitě ji nedám kvůli své hloupé roztržitosti,“ zamumlal zadumaně do ticha a odkopl kamínek. Tak tam seděl, středně vysoký kluk se světle hnědými rozčuchanými vlasy a modrošedýma očima, ale strašně roztržitý a zapomnětlivý. Konečně přijela tramvaj. Byl pátek, takže už počtvrté tento týden přijde pozdě.

První hodinu měl češtinu. Češtinář byl hodný, i když s Honzou občas ztrácel nervy. Také byl jejich třídní. „Ach jo, Honzo, další zápis do třídnice,“ řekl smutně učitel, když Honza vešel.

Honza jakž takž napsal test, odsunul svoji židli až ke stěně (seděl v poslední lavici) a o přestávce poslouchal smutné písničky na MP3. Začal se houpat a shodil květináč, který se s třasknutím rozbil. Šel k umyvadlu pro smetáček, zakopl ale o aktovku a spadl. Jakmile se zvedl, trefila ho do obličeje houba. Mokrý. Třída propukla v smích. Jeřábek znova zaválel. „Tohle bylo naposled, co jsi zakopl o moji aktovku,“ vyhrožoval vysoký černovlasý kluk s modrýma očima. Honzou to ani nehnulo. Už si zvykl.

Test z dějepisu byl hrozný. Odpoledne se pomalu přilouдал domů.

„Ahoj, jak se vedlo?“ optala se radostně máma Honzy. Byla doma s jeho malou sestrou Julií. „Hmm,“ odtušil a chtěl jít do svého pokoje. Na cestě ho zastavila jeho malá sestřička Julie, která si chtěla hrát: „Honžá!“ „Odpal!“ zněla odpověď. Život ho teď vůbec nebavil.

„Honzo,“ pokárala máma chlapce. Hned ale vlídnějším tónem dodala: „Dáš si oběd?“ Honza neobědvával ve škole. „Nemám hlad,“ zalhal. Cestou ještě shodil vázu. Nechal ji ležet. Ve svém pokoji se svalil na postel, velmi starou, a praskla pružina. To mu bylo úplně jedno. Tam hodinu ležel – na rozbité posteli. Potom dostal oznámení od bakalářů. Čeština za 2, Dějepis 4. Nad dvojkou ani nepookřál. Poslední, co přečetl, než usnul, byla zpráva od spolužáka Lukáše. Ta zněla takto: „Příště si pero přines sám, další ti nepůjčím.“ Honza vzdychl. Penál nechal ležet u sebe v pokoji. Vteřinu nato spal. Probudil se až další den.

Po obědě se ho máma zeptala: „Nechtěl bys jít se mnou a Julinkou do kina? “Na šmouly? Ne, děkuji.“ Pak Honza vstal a šel do pokoje. Postel už byla spravena. Následně máma s Julií odešla. Zazvonil mu mobil. SMS od bývalého kamaráda. „Nechceš si zahrát fotbal? Přišel jsem o své kamarády. V 15 hodin na hřišti,“ psalo se na WhatsAppu. Honza si myslel, že si ho zablokoval. Protože chtěl udělat své hodné mámě radost (máma si vždycky přála, aby šel s kamarády ven), přemohl se a souhlasil. Při fotbale se poprvé za pár měsíců zasmál. Domluvili se na další den. Cestou domů se Honza

zamyslel, proč si života vlastně neužíval. Vždyť by mohl být docela fajn. Teď se život konečně obracel k lepšímu...

ZE SEZNAMU ZBYLO

Adéla Štáhllová 1.J

V Praze v bytovce v třetím poschodí žije Martin, jeho manželka Žofie a jeho dvě dcerky.

„Zlato? Nezajel bys prosím dneska na nákup? Chtěla bych se dnes s večerí trochu vytáhnout a holkám upéct na zítra bábovku.“ volá z kuchyně Žofie, dívající se do skoro prázdné lednice. „Napišu ti seznam, jo?“

„Ano, pojedu a vezmu sebou i holky. Jen mi dej pět minut,“ odpovídá Martin.

Po pěti minutách holky natěšeně čekaly před dveřmi, že půjdou s tátou nakupovat. Maminka dala té starší z nich dlouhatanánský seznam a řekla: „Kačenko, hlídej ten seznam a pak ho dej tatínkovi.“

„Tak pojed'te, holky, jdeme.“

Po cestě do auta se ale Kačence seznam rozmotal, a tak ho nesly s Julinkou společně. Když došli k autu, tatínek holky posadil do auta a jeli.

Po cestě se chtělo Kačence na záchod a tím pádem se začala vztekat. Julince to přišlo velice zábavné, a proto začala taky. A tak se tam obě vzadu vztekaly. Jedna doopravdy a ta druhá jen jako. Tatínkova napomenutí nebyla vůbec nic platná. Holky byly k nezastavení.

Když se přestaly vztekat, v rukou nedržely seznam, ale jen malý cár papíru. Seznam byl totiž celý roztrhaný na cimprcampr.

Jen jeden malinký kousíček zůstal nedotčen.

A tak na seznamu zbylo jen jediné:

PS: Díky za nákup. Mám tě ráda Žofka. (srdíčko)

INSTANTNÍ ŠÍLENSTVÍ

Julie Pösslová 1.J

Ella byla obyčejná třináctiletá holka. Měla blondáté vlasy a nebesky modré oči. Jiná byla jen v tom, že byla Elfka. Chodila i na elfskou akademii. A svět, ve kterém žila se jmenoval Marelinie.

Jednoho dne, kdy zrovna měla předmět „Elfské dějiny“, ji její profesorka Lany Rosová (jedna z nejzlejších na škole) řekla: „Vyzkouším si vás ze všeho, co jsme zatím probrali.“ Ella chtěla něco namítnout, ale na poslední chvíli si to rozmyslela. Stejně by to bylo k ničemu. Profesorka začala zkoušet. Když Ella měla všechny své odpovědi správně, díky své fotografické paměti, profesorce se zkroutily rty do zlomyslného úsměvu a skrze zuby procedila: „Nemyslete si, že díky své fotografické paměti vám vše projde. Toto zkoušení budu považovat za neplatné a příště vás vyzkouším z něčeho jiného. Teď si seberte učebnice a odlevitujte na další hodinu.“ Ella vzala své učebnice a odlevitovala pryč. Profesorka za ní prudce zabouchla dveře. Za dveřmi na Ellu čekal její kamarád James. „Tak co ti provedla tentokrát?“ zeptal se. „Označila zkoušení, ze kterého bych dostala jedničku, za neplatné,“ odpověděla suše Ella. „To si dělá srandu, ne? Proč jsi jí něco neřekla? Na to nemá právo!“ nechápal James. „Nechtěla jsem si vysloužit další trest.“ James chvíli mlčel a pak vyhrkl: „Víš, co uděláme?“ „Ne.... a ani to moc vědět nechci.“ odpověděla zdráhavě Ella. „Ale jdi! Koukej!“ řekl James a vytáhl z kapsy malou lahvičku s nápisem „*Instantní šílenství*“, „dáme jí to do pití a bude to! Vlastně nechápu, proč mě to nenapadlo už dávno,“ uvažoval James. „A.... co to s ní udělá?“ zeptala se Ella. „No..., když to vypije, tak... vlastně nevím, ale je to prý účinný.“ „No..., tak dobře..., můžu jí to tam nalít už teď při obědě?“ navrhl Ella. „Jasně!“ přisvědčil hned James.

Když Ella dorazila do jídelny, uviděla profesorku, jak zvolna usrkává šťávu z měsíčních paprsků. James měl upoutat její pozornost a Ella nalít „*Instantní šílenství*“ do šťávy. James shodil skleničku a profesorka se hned zvedla a zamířila k němu. Ihned mu začala nadávat a Ella mezitím nalila „*Instantní šílenství*“ do šťávy a utekla. Profesorka se napila...., vtom se zhroutila na zem, chytla se za hlavu a začala sebou zmítat a rvát. Asi po minutě vše ustalo a ona ležela na zemi v bezvědomí. Přiběhli k ní lékaři, naložili ji na nosítka a odnesli.

Když Ella přišla domů, ani slůvkem se o tom nezmínila. Ráno jí přišel dopis. Odnesla si ho do pokoje a rozbalila. Stálo v něm: Vážená slečno Ello Raulová, oznamujeme vám, že vaše profesorka Lany Rosová utrpěla vážné zranění, takže vás ve druhém pololetí bude učit profesor Muldihněv. Ellu zamrazilo v zádech. Nevěděla sice, kdo je profesor Muldihněv, ale znělo to hrůzostrašně.

Ve škole ukázala dopis Jamesovi. Ten jenom řekl. „Jo, jo, Ello, ty máš teda smůlu. Profesor Muldihněv je ještě horší než Rosová.“

Ella se má ve druhém pololetí na co těšit.

INSTANTNÍ ŠÍLENSTVÍ

Eduard Bolina 1.M

Píše se rok 2080, já jsem David Maláček a je mi 42 let.

Já a moje rodina žijeme s ostatními přeživšími na Marsu. Obýváme ho zatím jen pár desetiletí, důvod je ale bohužel složitější, než si myslíte. Nejde ani o vyčerpání nerostů nebo moc oxidu uhličitého v atmosféře. Máme tady jiný problém. Budeme se muset vrátit pár desetiletí do minulosti, abyste to pochopili.

Přesuňme se do roku 2025. Nejhodnotnější společností je Desla, která nejdříve vyráběla auta, dnes ovšem vyrábí úplně všechno, např. chytrou ledničku, chytrý vysavač, létající auto, chytrou lampičku, chytrý kartáček na zuby, chytrou peněženku, chytré boty, a tak bych mohl jmenovat skoro až do skonání věků. Zkrátka vyráběla úplně všechno. Společnost Desla odkoupil v roce 2012 můj dědeček, jmenoval se Elon Maláček. Díky mému dědečkovi lidi v podstatě nemuseli vůbec nic dělat, celé dny seděli u Hetflixu, nebo hráli hry, technologie byly dokonce tak vyspělé, že jste se v dané hře nebo filmu mohli přímo nacházet. Dá se říci, že svět byl přímo perfektní.

Bohužel světu to vydrželo pouze do roku 2030, kdy se hackerská skupina nabourala do společnosti Desla. Chtěla si pouze vzít několik robotů a spoustu peněz, ale omylem odblokovala i omezovač umělé inteligence. Najednou byla schopna neomezeně přemýšlet, neomezeně využívat svůj potenciál a dělat si, co chce. Všechna zařízení, která měla umělou inteligenci, si odteď dělala, co chtěla. Nejdříve se všechna zařízení s umělou inteligencí spojila, aby obsadila hlavní města jako např. Berlín, Tokio, Praha, Moskva, Benátky, Londýn a pomalu i New York.

Jediná lokace, kde nebyla elektřina, internet a ani žádná umělá inteligence, bylo město Elona Maláčka. Elon věděl, že něco takového přijde, proto si to město vybudoval. Město Elona Maláčka bylo dost početné, bydlelo v něm něco přes 3 miliony obyvatel. Elon Maláček dal ihned rozkaz nalodit všechny lidi předtím, než město obsadí umělá inteligence. Lidi museli ihned opustit svá bydliště, domácí mazlíčky a vlastně skoro vše, co kdy měly rádi. Museli si vzít pouze to nejnnutnější. Elon Maláček ihned připravil spoustu raket k odletu. Umělá inteligence byla jen kousek od města, tak se ani všichni nestihli nalodit. Elon se nemohl dívat na to, co se to děje, všechno, co kdy vytvořil bylo ztraceno. Viděl, jak přilétají létající auta, aby ho zastavili a obsadili jeho město.

Ovšem už bylo na čase, Elon tedy dává pokyn ke startu. Rakety startují, je to těsné, protože jestli je dohoní umělá inteligence, tak může lidská rasa úplně dočista zaniknout. Cíl cesty byl Mars. Cesta nebyla krátká, délka cesty odpovídala více než dvou milionkrát delší vzdálenosti, než je vzdálenost z Prahy do Brna, protože pozice Země a Marsu nebyly v tuto dobu moc výhodné. Pasážeri si krátili tu dlouhou dobu hraním deskových her jako za svého mládí. Naštěstí většina raket přistála bezpečně a bez komplikací. Po přistání na Mars se počet lidí na Marsu zvýšil téměř dvoutisíckrát.

Díky Bohu, že se to tehdy bezpečně zvládlo, bohužel mám obavy, jak je na tom umělá inteligence na Zemi. Doufám, že sem nepřiletí a neobsadí nás jak Rusko Ukrajinu.

O ŠTĚŇÁTKU

Jakub Kavka 1.M

Psí mamince se mělo narodit štěňátko a jako všechny ostatní pejsky ho čekala velká práce. Abyste věděli, všechna štěňátka si před narozením musí sehnat čumáček, ouška, kožíšek a ocásek a tak dále. A tohle štěňátko bylo hrozně moc upovídané a hravé. Místo toho, aby si šlo shánět vše potřebné, všude se zapomínalo, hrálo si s motýly či broučky a mezitím se všechny dobré čumáčky a ocásky rozdaly. Nejraději pobíhalo po louce nebo plavalo ve vodě a velmi rádo se vyhřívalo na sluníčku či spalo v trávě. Času mělo spoustu, to víte, ono to trvá, než se štěňátko narodí. Na druhou stranu, sehnat pěknou výbavu dá spoustu práce. Štěňátko na to nemyslelo a říkalo si: „Času je dostatek a chvíle na sluníčku mi jen prospěje.“ A tak se na ten velký příchod na svět vůbec nepřipravilo.

Jednou ráno se vzbudilo, protáhlo se a zjistilo, že jeho čas se blíží. Začalo přemýšlet, jak to stihne, aby na ten velký svět přišlo hezké, silné, důstojné a roztomilé. Vydalo se na cestu do úřadu, kde si mělo tyto věci sehnat. Přišlo k prvním dveřím, kde rozdávali čumáčky. Zaklepal a zeptalo se, co mají na skladě. V nabídce mnoho nebylo, mohlo si vzít velký čumák pro dogu nebo mnohem menší pro ratlíka. Řeklo si: „S velkým bych mohlo slupnout více dobrot, ale je dost těžký. Nebudu se s tím raději tahat.“ Vzalo si ten menší a řeklo si: „Tak to bylo rychlé, honem do druhého patra pro ocásek.“ Ve druhém patře vidělo nápis *ocásky*, rovnou tam vletělo a jeden náhodně vzalo. Až později si všimlo, že na dveřích byl další nápis *Selátka*. Podívalo se na ocásek, ale nepřišlo mu to špatné a pomyslelo si: „Malý zatočený ocásek je praktický, nikdo mě za něj nebude tahat, nikdo mi na něj nešlápne a nebude se mi na něj chytat nepořádek. „Co tam máme dalšího? No jasně, musím rychle pro uši.“ V oddělení uší, byla zrovna obědová přestávka a štěňátko se nechtělo čekat. Nemělo totiž už času nazbyt. Na chodbě potkalo paní uklízečku a ta mu poradila, ať se jde podívat do ztrát a nálezů, že tam jedny špičaté uši od netopýra viděla. Štěňátko se zamyslelo: „Špičaté uši by se mi asi hodily, jistě dobře uslyším a nebudu je mít urousané, protože mi nebudou plandat.“ Vzalo si je a přemýšlelo, co mu chybí dále. „Tak, už jenom kožíšek,“ zaradovalo se a běželo co nejrychleji do třetího patra. Těsně před očima mu ale zabouchly dveře, štěňátko nestihlo zabrzdit a praštilo se do čumáčku. Už to nebyl špičatý čumák, ale byla to taková placička. Oklepal se, zhluboka se nadechlo a řeklo si: „Tento čumák také funguje. Přeci se nebudu vracet a celý život se vláčet s obrovským nosem pro dogu, jiný čumák tam stejně neměli. Nechám si tento krabatý.“ Podívalo se na dveře v oddělení *Kožíšky*, kde bylo napsáno: „Kožíšky už nejsou. Zavřeno.“ Štěňátko bylo zoufalé a nevědělo, co dělat. Cítilo, že jeho čas narození bude každou chvílí a bez kožíšku na svět přeci nemůže. Rozeběhlo se ven a uvidělo, že na šněře se suší kožíšky pro telátka. Nemělo na výběr, buď půjde na svět nahatý, nebo s kravským. Skočilo do suchého kožíšku ze šněry a v tom okamžiku se narodilo - s placatým čumáčkem, špičatýma ušima jak od netopýra, prasečím ocáskem a kravským kožíškem. A tak vznikla hrdá psí rasa *bostonský teriér*.

Obrázek 2 Almanach 2022

Obrázek 3 Almanach 2022

DENÍK PŘEŽIVŠÍCH ANEB ČEHO JSOU SCHOPNI ŠÍLENÍ...

Marek Dohnal 1.M

Píše se rok 2315 a na planetě Zemi vypukla zombie apokalypsa. Lidstvo ještě nekolonizovalo Mars, přeživších je málo a k tomu jich každým dnem ubývá. Mnoho lidí, které jsem znal, už není mezi živými...

1. den první 17. října 2315

Je podzim, zima se blíží a nám se zkracují zásoby jídla a pití. To ani nemluvím o tom, že ještě nemáme žádné bezpečné tábořiště. Vzhledem k situaci nemám moc času na psaní, takže toho tady moc nebude. Máme jeden JEEP* a pár zbraní, no máme štěstí, že vůbec žijeme.

35. den třicátý pátý 20. listopad 2315

Už dlouho jsem sem nic nenapsal. Neměl jsem na to příležitost ani čas, nikdo z nás neměl čas! Ale teď máme teplé tábořiště – vlastně dům, a co se obrany týče, jsme na tom také lépe. Místo JEEPU teď máme nákladák a také přibýlo pár nových členů. Konečně začínáme objevovat tajemství a původ zombie. Sice pomalu, ale přece jen.

36. den třicátý šestý 21. listopad 2315

Dnes jsme našli obchod s potravinami, které ještě nebyly infikovány činností zombie. Dále jsme našli zahrádkářský obchůdek, kde kromě spousty zvadlých květin bylo i několik pytlíků se zeleninovými semínky, takže jsme si začali pěstovat hrášek, rajčata, mrkev a zelí. Tím jsme si zodpověděli otázku, co budeme jíst, až nám dojde jídlo.

37. den třicátý sedmý 22. listopad 2315

Tento týden máme opravdu štěstí, dnes jsme zase něco našli. Tentokrát je to skládka, na které jsme viděli spoustu potřebného materiálu. Jenomže je to neštěstí ve štěstí, na skládce sice je spousta užitečného materiálu, ale taky je tam spousta zombie. Ostatní si toho asi nevšimli, ale mně se zdá, že během dneška je všude více zombie než jiné dny.

*JEEP je značka terénních aut.

38. den třicátý osmý 23. listopad 2315

Přichází první vlna mutovaných zombie! Jsou větší, silnější, mají zbraně... a vůbec! No nic, nemohu se tady teď vypisovat. Musím bojovat! Když říkám bojovat, myslím o život.

47. den čtyřicátý sedmý 2. prosinec 2315

Při první vlně mutovaných zombie několik z nás zahynulo. Ale mělo to i svou světlou stránku. Potkali jsme totiž mladou doktorku, která přežívala jen díky až neuvěřitelné náhodě a štěstí. S její pomocí se nám povedlo prozkoumat jednoho ze zombie a dozvěděli jsme se podstatnou informaci – všechny ty potvory jsou výtvořem člověka! Teď už jenom zjistit, kdo za tím vším stojí a proč to udělal...

49. den čtyřicátý devátý 4. prosinec 2315

Dnes jsme ve vedlejší město našli čistírnu odpadních vod, tak jsme si od tamtud vzali trochu látek na čištění vody. Zároveň jsme při cestě zpět, když jsme projížděli kolem policejní stanice, našli jedno obrněné vozidlo od SWAT.

54. den padesátý čtvrtý 9. prosinec 2315

Včerejší druhá vlna mutací byla podobná té první, avšak my byli zkušenější a ubránili se. Dnes opravujeme dům, rozdělili jsme si hlídky a děláme pravidelné objíždky kolem města. Zítra se pokusíme dobýt skládku a získat materiál na obrnění našich vozidel.

68. den šedesátý osmý 24. prosinec 2315

Jsou Vánoce. Mladším členům jsme dali i dárky – dvě dřevěné loďky a jednoho plyšáka. Připravujeme se na velikou výpravu do neznáma... Zítra doobrníme všechna naše vozidla, nejde nám najít mapu okolních států, kterou hledáme.

75. den sedmdesátý pátý 31. prosinec 2315

Zítra je silvestr a my jedeme pryč z našeho dosavadního stanoviště. Včera jsme ze školy odvezli školní autobus a získali jsme tam i mapu okolních států. Dnes svařujeme školní autobus a SWAT auto do terénního vozidla s pásy, které vypadá asi takhle: na střeše je sedátko pro odstřelovače, na boku jsou ukotveny dva motocykly, vpředu je kabina pro řidiče a jeho spolujezdce, vzadu je úložný prostor na jídlo a pití, kde je i mrazák a zbytek je obytný prostor s postelemi, pracovním stolem a místem na zbraně. Dále jsme místo nárazníku dali ostrý naběrák, okna jsou neprůstředná a chrání je mříž. Auto je také vybaveno termovizí, aby byli vidět zombie i za zdi nebo nějakou překážkou.

76. den sedmdesátý šestý 1. leden 2316

Když teď putujeme, mám více času na psaní tohoto deníku. Jízda jde zatím hladce několik členů se stará o zeleninu, kterou jsme zasadili před měsícem a půl, 21. listopadu. Únikové motocykly jsme naštěstí ještě nemuseli použít.

77. den sedmdesátý sedmý 2. leden 2316

Během dnešní cesty jsme narazili na zničený bunkr. Byl to smutný pohled, prohledali jsme trosky a našli jsme několik vysílaček tak akorát pro nás všechny. Poté jsme v bezpečí našich vozidel učinili minutu ticha na počest těch, co tu naposled vydechli. Následně jsme přešli asi přes třetí hranice.

78. den sedmdesátý osmý 3. leden 2316

Konečně jsme narazili na jiný tým přeživších, kteří toho o vzniku i původu zombie vědí mnohem více než my. Už ví, z jaké země zombie pocházejí, z Ruska. Všechno směřuje ke Kolguevskému ostrovu. Sotva jsme někam dojeli, hned už se máme vydat jinam.

80. den osmdesátý 5. leden 2316

Dnes pomáháme přeživším, které jsme potkali – (budeme jim říkat přátelé), se stavbou lodi, abychom se dostali na již zmiňovaný ostrov. Loď je dost velká, aby se tam vešla všechna naše vozidla. Výprava je naplánována na 10. leden, ale v této době nic není jisté.

85. den osmdesátý pátý 10. leden 2316

Na dnešek byla plánována výprava, ale loď ještě není připravená, a tak se start odkládá o dva dny.

90. den devadesátý 15.leden 2316

Vyjeli jsme před třemi dny a dnes jsme dojeli na místo určení. Je tu mnohem méně zombie než kdekoli jinde. Vidíme tu polozičený bunkr, ale protože je pozdě a mnoho členů posádky je po dlouhé cestě znaveno, rozhodli jsme se, že do zítřka přespíme na lodi.

91. den devadesátý první 16. leden 2316

Vydáváme se do srdce bunkru. Už je to čtvrt roku, co vypukla apokalypsa. Více dopíšu později.

Když jsme vešli do bunkru, byl jsem překvapen, bunkr totiž zevnitř nebyl téměř vůbec poničený. Zároveň jsem se ale také lekl, bylo zde spousta baněk, kde byly typy zombie, které jsem ještě ani neviděl. Po několika hodinách usilovného hledání jsme našli profesora, který chtěl vypít nějaký lektvar či co. Několik z našich mužů pohotově vyskočilo a profesora zastavili. Když se profesor po několika minutách vzpamatoval, řekl nám, že se snažil vypít lektvar instantního šílenství, který objevil náhodou při hledání lektvaru se silně uzdravujícími účinky. Tento léčivý lektvar se snažil namíchat pro svou ženu, která trpěla velmi závažnou nemocí. Když lektvar instantního šílenství profesor poprvé vypil, protože už neměl žádné asistenty, stal se na něm závislý a zároveň vymyslel jak upravit DNA, aby se z mrtvých stali zombie. Ještě jsme profesora několikrát museli zadržet, když v pravidelných intervalech chtěl vypít svůj lektvar, ale nakonec se z této závislosti vyléčil.

Dovětek: Po několika letech, kdy zombie ubývalo a lidí zase přibývalo, se za pomoci armády a policie povedlo vyhladit zombie úplně. Dodnes se vzdává pocta těm, co museli zemřít.

ZBYLO NA SEZNAMU

Kateřina Rařková 1.J

Máme tajný bunkr. Odpoledne, prší, sedíme v kruhu a plánuje,e velkou loupeř. Sam chce ukrást z pokladu zůatý meč z potopené lodi. Slyšel o ní od potápěčů, kteří pracují s jeho tátou. Zítřa se chystá velký ponor, potápěči vyzvednou z potopené lodi v zátocce zlatý poklad pro místní muzeum, v něm by měl být i Samův vysněný meč.

Jdeme s ním! Johnny bude chtít minci, je to sběratel a chtěl by do své sbírky nějakou hodně starou. Snad v pokladu také budou. Petr touží po zlatém poháru, o který přišel ve fotbalovém zápase.

Vřechno zapisujeme na seznam...

„Kdo nám zbývá?“

„Já, Matěj.“

Dobře vím, že tohle dobrodružství bude stát za to a řádnou věc si odnést nepotřebuji. Nebo vlastně taky bych si chtěl něco odnést. Vzpomínky z tohoto dobrodružství. Vím, že na to nikdy nezapomenu. Jen doufám, že v potopené lodi nenajdeme kostry pirátů. To bych se opravdu bál...

Sam: „Teď si sepíšeme náš seznam, jak bude krádeř probíhat. Zítřa v šest ráno se sejdeme v jeskyni, o které víme jen my. S tátou jsem se včera řel podívat na tu potopenou loď do zátoky. Hluboko to není. Myslím, že to všichni zvládneme na jeden ponor. Takže až bude vhodná chvíle, potopíme se a potichu se vplížíme do lodi a ukradneme poklady. Hlavně si musíme dát bacha , aby nás nikdo z potápěčů neviděl. Je vám vše jasné?“

„Ano...“

INSTANTNÍ ŠÍLENSTVÍ

Lukáš Anderle 4.M

Zbývala půl hodina do půlnoci a já jsem jako vždy seděl u počítače a hrál hry. Během hledání vhodného zápasu, do kterého mě to připojí, jsem se náhodou podíval na telefon. Tam mi právě vyskočilo oznámení, že do dnešní půlnoci mám mít hotový úkol z fyziky. Právě v ten moment se spustila hra.

Řekl jsem si, že ten úkol z fyziky je jednoduchý, takže ho stihnu udělat po té hře, ale pro jistotu jsem si ještě zkontroloval e-mail. Najednou jsem se opravdu vyděsil – tam byly ještě úkoly z dalších předmětů! Věděl jsem, že tohle všechno po hře dodělat nestihnu. Začal jsem uvažovat, co bude horší, jestli odevzdat úkoly pozdě, nebo dostat penalizaci ve hře za to, že se odpojím.

Tentokrát jsem věděl, jak dlouhá by byla penalizace, ale stejně jsem hru opustil a začal dělat úkoly. Podíval jsem se na hodiny a viděl jsem, že mi zbývá 25 minut na jednoduchý úkol z fyziky, prezentaci na angličtinu, úlohu z matematiky a slohovku z čeřtiny.

Samozřejmě, že mi to celé trvalo asi 3 hodiny, stejně jsem to odevzdal pozdě a k tomu mám i penalizaci ve hře. Neměl jsem se odpojovat....

Obrázek 4 Almanach 2022

SMRTELNÉ POCITY

Daniela Procházková 4.M

Večeře na stole,už
je to chvíle.
Dvě osoby, dvě role
a tělo zbarvené bíle.
Skvrny červené, tmavé
Jako květy růží.
Ptám se, bylo to pravé?

Růže obdarována trny
jako nůž bodaje do zad.
Nemám žádný pocit viny.
Doufám, možná, snad?
Všude závěsy tmy
plné shořelých snů.
Co jsme byli my?

Naděje slovy sebraná
unikajícími ze tvých úst.
Dívka bezbranná
a rány, co nemohou srůst.
Víra ztrácející se v mlze,
jizvy na těle mám.
Proč změnil jsi se?

Ponižování a strach,
snaha marná.
Měsíční dopadá prach
na oblaka černá.
Vázu ze stolu jsi shodil
plnou překrásných květů.
Proč znovu jsi mě uhodil?

Ale teď něco se změnilo,
vzpomínky se mi znechutily.
Jen tak málo mi stačilo,
ale činy tvé mě donutily.
Jenom pár střípků zbylo,
možná jsem zešílela.
Vždyť zabít tě těžké nebylo.....

INSTANTNÍ ŠÍLENSTVÍ

Lucie Feireislová 8.M

Začne to vcelku normálně. Jdeš po ulici, bavíš se s kamarádem, jíš právě oběd, posloucháš zasněně hudbu. Soustředěně děláš tuto činnost a netušíš, že to přijde. Ono se To totiž pomalinku sune tak neslyšně, že nevíš nic. Ono tě To vždycky překvapí. Nikdy předtím neutečeš. Můžeš si potom představovat, že To sípe, že To už nemůže, že jde o rozvleklou pomalou snůšku neštěstí. A stejně je rychlejší.

Stále pokračuješ. Projdeš další ulicí, s kamarádem začnete nové téma, oběd už máš z půlky snědený a přepneš na další písničku. Už jsi zapomněl, jaké to je. Proč jen jsi zapomněl? Ještě chvíli sed' (jdi, poslouchej, jez)! Až to přijde rychle si rozvzpomeněš. Znáš tě. Zatím si klidně odpočívej.

A je to tu. Něco to donutilo začít, něco rozpoutalo akci a něco hluboko v tobě se vynořilo na povrch. Už tě To pomaličku začíná obepínat, už ti To konečky prstů sahá na tvé oblečení. Už cítíš, že všechno není v pořádku. V krku se objevuje první známka suchosti. Tvůj dech ztěžkne. Tvůj dech není v pořádku. Teď sípáš ty. Pomalu, sklíčeně, s tíhou černého přízraku, s neviditelnou hloubkou.

Už nejde jen o konečky prstů, už to není jen náznak. Čím dál tím rychleji tě To objímá s takovou pevností a jistotou, jako tě běžně objímá matka. Ty už nevíš, co dál. Dech už je rychlý, už nestíhá, už nemůže dál. Nechceš bojovat, nechceš se snažit, chceš se nechat pohltnout. Slza. Slza. Slza. Jedna, dva, tři. Ty nechceš dál.

Padáš. Padáš do hloubky temna. Padáš na zem, padáš ze židle, padáš fyzicky i psychicky. Nejde se zvednout! Slzy tečou proudem. V uších hučí. Neslyšíš, nevidíš, nenahmátneš. Cítíš, hluboce, cítíš smutek, zoufalství a bezmoc. Hroznou bezmoc. Jsi schoulený do klubička. Nereaguješ. Počítáš poslední minuty svého života. Co minuty, sekundy!

Ťik ťak, ťik ťak...už je To ze všech stran. Už tě to nepustí a zatáhne tě dolů, hluboko dolů a hluboko dovnitř. Tam, kam ty nikdy nechceš, kam nezvládneš jít a kam neumíš sám sobě pomoci. Chceš křičet, ale nedokážeš mluvit. Chceš uslyšet okolí, ale slyšíš jen prudké tikání hodin. Chceš utéct, ale jestli jsi ještě vůbec člověkem, jestli ještě máš nohy, to už nevíš.

Vzlykáš. Vzdecháš. Padáš. Tikáš. Umíráš. Piješ vlastní krev ze svých žil. Necháváš si vysávat svoje srdce, svůj mozek, svoje tělo. Už jsi skoro pryč!

A najednou? Konec. Náhlý. Jako vždy. Začínáš vidět, začínáš se cítit jako člověk. Začínáš přehodnocovat svůj život. Ale pak se zastavíš. A přesně v tuhle chvíli už zapomínáš. To se stáhlo a ty zapomínáš. Zapomínáš, že přijde zas. Zapomínáš, jaké to je. Pokračuješ ve svém životě tak, jako doposud. A přitom nevíš, že se něco zase dostane hluboko, tak hluboko, že to vyvolá tu samou scénu. Jako podle scénáře. A ty nikdy nezjistíš, že ta černá hmota, co tě objímá, má trochu jinou podstatu, než sis představoval. Co tomu říkáš?

POSLEDNÍ VEČEŘE

Drahuše Gottvaldová 6.M

„Jak je to vůbec dlouho, co ses s nimi neviděl?“ houkla na mě z obývacího pokoje má drahá polovička, zatímco jsem se připravoval na večeři se starými přáteli, což obnášelo mírnou paniku spolu s intenzivním nutkáním vyhlásit celonárodní pátrání po mých oblíbených džínách. „Už to budou 4 roky,“ křikl jsem směrem do obýváku a s vítězoslavným pokřikem zatočil džínami nad hlavou. Zbývalo poslední velké rozhodnutí, košile. „Myslíš, že si mám vzít nějakou vyzývavou, lascivní, něco jako *Hej, odkud je láska tvá, půvabná a čarovná*, nebo spíš něco klasického, usedlejšího, jako *Páni a paní, vím, jak se ruší žal, já tíhnu duši jen k Lady Carneval*,“ a za dalšího krapet falešného pobrukování jsem si přikládal ramínka ke krku. „Nóbl akce si žádá nóbl pána, já jsem pro Goťáka,“ odpověděla se smíchem, „kam jdete? A v kolik? Ať nepříjdeš pozdě,“ optala se, ale to už její pozornost upoutala nějaká přihlouplá reality show, která běžela v televizi. „V 7, u náměstí.“ Rychle jsem se podíval na hodiny a v duchu zaklel. „*Chvátám, chvátám, nemám chvíli klid, já tam, já tam, dávno už měl být*,“ zanotoval jsem, dal jí pusu na čelo a mírně se uklonil. „Dobře se bav,“ slyšel jsem ještě její smích, ale to už jsem zavíral dveře a vybíhal vstříc ruchu velkoměsta a kyselým pohledům, že jsem, ostatně jako vždycky, nepřišel včas.

Na smluvené místo jsem dobíhal zpocený, ale stále perfektně připravený proflámovat celou noc i brzké ráno. Kousek od místa smluveného srazu byl bar, kam jsme dříve, ještě na střední, často chodívali. Provozovali jsme tu něco jako ochotnické divadlo, my hráli, že nám už bylo osmnáct a barman, že nám to věří. Upřímně myslím, že alkoholuchtiví nezletilí tu byli jedinými zákazníky, běžný spořádaný člověk, který už může směle ukázat občanku, by se okolo štítil, byť jen projít. Zkrátka, byl to takový ten starý zaplivaný pajzl s obskurní společností, ve kterém se trsalo od dob Neposlušných tenisek. Dokážete si tedy představit můj údiv, když jsem viděl své přátele ustrojené do večerních rób a drahých kváder. „Ahoj, moc ráda tě vidím,“ zašvitořila má nejbližší kamarádka a přátelsky mě políbila na obě tváře. „Pojď, musíme jít, máme rezervaci,“ pošeptal mi do ucha kamarád. Než jsem se stačil podívat nad rezervací do baru, popostrčil mě ke vchodu vyhlášené, myšleno velmi drahé, restaurace, která byla hned vedle baru.

Ve dveřích jsem důkladně začenicnal. Ani stopa pachu kouře z cigaret, zvratků či marihuany, zato to tu bylo cítit velmi koncentrovaným snobstvím a Chanelem. Bleskurychle k nám přiskočil pingl, který se pravděpodobně celé odpoledne důkladně marinoval v gelu na vlasy, a odvedl nás ke kulatému stolu ve středu místnosti. Cestou jsem koketoval s myšlenkou vzít nohy na ramena a utíkat zpět domů, ale všiml jsem si jedné mladé slečny, která se smála tak, že jí řasenka tekla po celém obličejí. To, že se tu evidentně někdo je schopen dobře bavit, mě trochu utěšilo, a tak jsem dorazil až ke stolu, připil s bývalými spolužáky na opětovné shledání a dal se do výběru jídla. Tedy, výběru... Vzhledem k tomu, že půlka názvů jídel byla francouzsky a u té druhé mi fakt, že jsou v češtině, moc nepomáhal, jsem mnoho možností neměl. Má volba padla na biftek z hovězí svíčkové s gratinovanými brambory, chřestem a pepřovou omáčkou. Číšník mou volbu prohlásil za znamenitou, kamarádka sedící po mé levici nespokojeně našpulila rty. „Nedávno jsem viděla dokument o velkochovech krav,“ pronesla do ticha, „a žijí tam v naprosto příšerných podmínkách.“ „Neboj, tyhle krávy musí za ty prachy umírat štěstím,“ odvětil jsem s laškovným úsměvem a plánem odvést debatu jinam. „Ty se směješ, ale kdybys ten dokument viděl, hovězí by sis už v životě nedal,“ řekla rychle, evidentně připravená se dále hádat. „Tak to jsem rád, že jsem ho neviděl...“ zabručel jsem spíše sobě než jí. Stůl až do přínosu jídla diskutoval o válce na Ukrajině, klimatické

krizi a tak všeobecně se všichni rochnali a poplácávali po ramenech v kolektivní depresi, mezitím co já, na výsost znuzen, pozoroval vidličku.

Když přinesli jídlo, trochu jsem se podivil. Restaurace této podobné servírují většinou porce, na které by člověk potřeboval mikroskop, ale z mého pokrmu by se najedl celý regiment. „Věděli jste, že v Česku se ročně vyhodí 605 000 tun jídla? A v Africe nemají co jíst,“ utrousila mezi sousty má nejdražší kamarádka. To už jsem byl řádně nakvašený. „V Africe taky nemají vodu a ty do sebe leješ už třetí mattonku,“ zavrčel jsem. „Nedostatek pitné vody je reálný problém, já o tom vím a každý měsíc přispívám na zlepšení této situace,“ odpověděla čekajíc nějakou peprnou poznámku. „Omluvte mě, musím si odskočit,“ vypadlo ze mě a kvapně jsem odešel ke dveřím s panáčkem. Toalety na mě působily dosti klaustrofobickým dojmem. Debata u stolu na mě doléhala více, než jsem si byl ochoten připustit. Tak my si tu dlabeme v luxusních restauracích a ti chudáci v Africe nemají ani vodu. Už jsem natahoval ruku ke splachovátku, když mě napadlo, že když za něj nezatáhnu, zatáhne někdo po mně a alespoň tohle jedno spláchnutí zachrání pár litrů pitné vody. Hned na to mi došlo, že už vážně magořím a ten stísněný prostor na mě má neblahý vliv. Bylo na čase vrátit se ke stolu.

Tam se diskuse přesunula od obětí evropské konzumní společnosti k obětem pandemie. Tohle téma pro mě bylo zvlášť citlivé, babička i děda na covid zemřeli, táta přišel o práci, bratrova firma zkrachovala... Ponořil jsem se do myšlenek. Začal mnou lomcovat vztek, zoufalství, frustrace. Proč zrovna oni? Babička s dědou se vyhýbali většině kontaktů, poctivě nosili roušky, desinfikovali si ruce jak diví. Slyšet bujarý smích vedlejšího stolu pro mě byla poslední kapka a po tváři se mi začaly koulet horké slzy. „Pusť ty emoce ven, pomáhá to,“ zašeptala mi do ucha kamarádka a stiskla mi ruku. Řekl jsem jim, jak strašná doba to pro mě byla. Nesmáli se, politovali mě. To mi dodalo energii do dalších debat. Ekonomie České republiky, potratový zákon v Polsku, porušování lidských práv v Bělorusku, všechno, všecičko jsme důkladně probrali.

Zaplátili jsme, rozloučili se a já odcházel s dobrým pocitem, obohacen o problémy, o kterých jsem ani nevěděl, že je mám. Šel jsem pěšky, pohroužen do svých úvah. Ani nevím jak, dorazil jsem domů. V posteli na mě čekala přítelkyně v černém negligé. „Tak co, kolik lahví jste vypili, do nekonečna a ještě dál?“ přivítala mě se smíchem a laškovně si nechala sklouznout jedno ramínko košile. „Nechápu, jak můžeš tak přihloupě žertovat, když se na světě dějí taková zvěrstva,“ odsekl jsem a dále zahloubán sám do sebe jsem se s pochmurnými myšlenkami převlékl do pyžama, vyčistil si zuby a ulehl s vědomím, že zítra, zítra změním svět.

Obrázek 5 Almanach 2022

ZBYLO NA SEZNAMU...

Lucie Červinková 7.J

Na centrále Seznamu
zbyl seznam osob,
pracujících v Seznamu.
Když jsem byl s tímto faktem seznámen,
musel jsem hned jet na centrálu Seznamu pro ten seznam.

A co nevidím;
na seznamu osob,
pracujících v Seznamu
zbylo pár drobků po mé kolegyni,
Co pravidelně svačí celozrnné housky se sezamem.

Smetl jsem ze seznamu osob,
pracujících v Seznamu, drobků z housky
a semínka sezamu, přičemž
vypadl z něho seznam další.
Byl mnohem kratší a plný granulí pro našeho maskota – psa Seznama.

Nebyl to už od oka seznam osob,
pracujících na Seznamu.
Byl to seznam osob zcela nahodilý,
osob, s nimiž jsem nebyl seznámen.
Seznal jsem, že ho nepotřebuji, a vyhodil ho. I s těmi granulemi.

Od té doby již není seznam osob,
pracujících v seznamu,
na centrále seznamu,
ale v rukou mého šéfa.
A ten vyhozený seznam jsem pak viděl žvýkat Seznama. Voněl totiž po granulích.

INSTANTNÍ ŠÍLENSTVÍ FERDINANDA B.

Ondřej Lesák 2.C

Ferdinand B. jde domů a smíchovský chodník mu je úzký. Ulice je pouze chabě osvětlena prostými plynovými kandelábrů vytvářejícími nevelké sféry žlutého světla. Ferdinand B. mizí a znovu se v nich objevuje; každou chvíli se musí zachytit o špinavou zeď činžáku. Zabočil do uličky, která je ještě odpornější než ta předchozí, a navíc ani není osvětlena. Ferdinand B. nám sice sešel z očí, ale pořád k nám doléhá šramot všeho, co mu stojí v cestě.

Znenadání se ozývá zoufalý výkřik, dunění, ozvěna a pak už nic. Jakoby pijana pohltila zem.

Propadl se otvorem do pivního sklepa. Přestože to není výška nijak značná, poranil si hlavu o malý pivní soudek – takzvané štěně. V té kobce je pouze pár velkých dřevěných sudů a lahví od kořalky, jedny dveře a dva sloupy – otvorem dovnitř pronikají paprsky luny v úplňku, které se odrážejí od mnoha pavoučích sítí a tvoří jakousi postříbřenou pseudo-pietu s Ferdinandem a krví potřísněnou bečkou jako Bohorodičkou.

Sotva se trochu vzpamatoval, chce vstát a běžet ke dveřím, leč zlomená levá noha ho nenese, pročež padá zpátky na podlahu v agonické bolesti. Dobelhav se k průchodu na svobodu, cloumá klikou, ale je zamčeno. Pomalu sjíždí po hrubém dřevě, zadíraje si jednu třísku za druhou. Z bolestivého pokleku zvrací svou hospodskou večeři, a protože ztrácí poslední síly, lehá si na zem vedle dveří. Vlněný oblek ochotně saje špínu a prach i obsah louže.

Z jeho třesoucích se úst vytéká slina a zraněný tiše kleje: „Krucifix, to musí bejt zlej sen,“ a spánek mu před zrak přináší černočerný závoj.

Černá opona se prudce roztáhla, Ferdinand B. sebou škulbl a zařval bolestí, která se rozšířila po celém těle. Protože cibule nebožtíka otce dávno zastavil, nemá tušení, kolik uplynulo času. Po odeznění bolesti se plazí zpátky k otvoru, aby zkontroloval měsíc. „Ten sígr se nepoh‘ – lidí, gde jste gdó! Pomóc!“ volá vyhozený student filosofie k nebi. Oslabená ruka v třesu uchopila prázdnou láhev, kterou che popohnat měsíc k západu, ale nedokáže ji vyhodit ven a akorát nadělala spoustu střepů.

Do poraněné hlavy se mu vloudí myšlenka, že je to třeba pomsta za jeho hříšný život. Opřen o zděný sloup odříkává otčenáše s úporností zoufalce. Mezi pevně staženými víčky a podrážděnými bulvami se živě promítá scéna z dětství prokletého básníka: svátečně oděný chlapec Ferda je v barokním kostele na svém prvním svatém přijímání.

Rozpraskané rty se přestávají modlit a šeptají do tmy: „Já se napravím, vrátím se do té doby – ještě to není pryč!“

Dořekl, ale stále se nic nedělo. Ferdinand B. se nemůže ubránit pochybnostem, naslouchá-li mu vůbec někdo, a šepem si hned odpovídá: „Jak by mohl poslouchat – takovou špínu. Možná ani neexistuje – jestli ale neexistuje, co se mnou bude dál?“ „Ráj asi ne, po tom, jak jsi žil,“ odpovídá mu tichý, jízlivý hlásek přímo v hlavě. Nutkavá touha plakat křiví obličej umírajícího bohéma.

Ze zraněné nohy střílí další náporů ostré bolesti až do temene hlavy s vlasy splepenými krví. Ferdinand B. se bezmocně převaluje na zem.

Na těkající špinavý obličej mu shora dopadají ledové kapky rosy. Při pokusu o obranu zjišťuje, že necítí většinu těla – z ustrnulých rtů vychází: „Zázrak, moje noha nebolí – dlužím Bauerovi kohouta,“ a filosof se lehounce naposledy usměje vlastnímu černému vtípu.

Všechno má stále silnější fialový odstín a s prvním ranním zaržáním koně od smíchovského pivovaru Ferdinanda B. opouští i ta poslední tupá bolest v hlavě.

Obrázek 6 Almanach 2022

RUDÉ INSTANTNÍ ŠÍLENSTVÍ

Marek Hříbal 5.M

Instašílenství. Fenomén dnešní doby, kdy se stále více věcí přesouvá na internet. Mluvím zde samozřejmě o entitě, kterou by bohemisti, zahazující jakékoliv cizí termíny, nazvali okamžitá jednotka váhy. Běžní, studiem filologie na Masarykově univerzitě v Brně nepolíbení lidé by řekli jednoduše Instagram. „Instáč“, „IG“, „Insta“, nebo „Ta divná kamerka ve čtverci“, tak jde pojmenovat aplikace, která má snad více stažení na mobily než počet přenosných telekomunikačních zařízení v oběhu. Ale nebojme se označovat věci pravými jmény. Za půvabným souslovím: „Jdu na Instáč“, se skrývá jak radost, tak utrpení. Jednomu toto slovní spojení implikuje hodinu matematiky a někdo touto činností nahrazuje tak nepotřebnou věc, jako je spánek.

Jen si zkuste představit, jak by podobné „Instantní šílenství“ vypadalo před čtyřiceti lety. Větší dosah by se nezískával vyšší frekvencí vydávání fotek, ale počtem profilů určených jen na to, abyste přes něj kladně okomentoval fotku Gusty Husáka s jeho psem. Člověk, který by si „Insta“ stáhnul, by musel okamžitě začít sledovat oficiální, ale i neoficiální účet KSČ, musel by ihned podat žádost do skupiny „Se Sovětským svazem na věčné časy a nikdy jinak!“ a čekat, než ho jeho snaživý kolega osloví, aby se přidal do skupiny KSČ. Odmítnutí by znamenalo nejen propadnutí do horší platové třídy, nedobrovolnou dovolenou na Pankráci a Mírově, ale hlavně zrušení všech sociálních sítí. A věřte mi, že nic horšího se stát nemůže. Takže by pozvání raději přijal, pochopitelně s obrovským díky, a začal se, samozřejmě jen tak naoko, zajímat o to, kolik kilo brambor bylo v jeho okolí vypěstováno a jak je KSČ úspěšná a nejlepší.

Ani influenceři by pádem do minulosti nezmizeli. Jiřina Švorcová, Michal David, Helena Vondráčková, ti všichni by sdíleli svá poodhalená svůdná těla a v jejich pozadí, myšleno těch fotek, by se nacházela „nenápadně“ umístěná rudá hvězda s podtextem „Sponzorováno národním podnikem, držitelem Řádu Klementa Gottwalda, JZD Habartov.“ V příspěvcích by neustále mluvili o tom, jak je důležité mluvit jazykem budoucnosti, ruštinou, proč byl V. I. Lenin největší člověk na světě nebo proč je důležité západ denacifikovat a demilitarizovat.

Největší skupinu na Insta by i tehdy tvořili lidé, takzvaní klasičtí ňoumové, sdílející své kočky, pejsky, své polonahé děti nebo hrozně zajímavou výstavu muzea židlí. Ani ti by se neztratili, trendem by jistě byly #spartakiada, chození po městě s #plneprodejny a selfie s Mácháčem, #Machacbezva. Nezmizel by nešvar „Instantního šílenství“, kdy se lidé snaží vždy a všude vypadat co nejlépe a jejich fotky obsahují jen to nejlepší. To, že by „fotky z reality“ stejně mazala vláda, to je vedlejší. Nikomu přece neprospěje vědění, že za #spartakiada se skrývaly stovky hodin fyzického a psychického vyčerpání, že #plneprodejny je ve skutečnosti jen leták z Rakouska a #Machacbezva by se dal jednoduše nahradit #Doegyptanemuzem.

V té době, kdy nikdo neměl tušení, co je to svoboda, žádné „Instantní šílenství“ neproběhlo. A asi je to dobře, místo tun fotek se Stalinem nám zbylo pár snímků od babičky, které by vytržené z kontextu nijak neevokovaly komunismus či totalitu.

Zbývá říct už jen to, že tyhle pojmy patří do učebnic dějepisu a spojení „Rudé instantní šílenství“ do kategorie SCI-FI. A i když někteří lidé, od obyčejných dělníků, po vysoce postavené ředitelky, by chtěli tento text přemístit do literatury faktu, drtivá většina lidí žádá, aby text ve SCI-FI zůstal.

Sláva Ukrajině!

KAP

Beáta Janíčková 5.M

„Kap, kap, kapity, kap,“ prozpěvuje si a pohupuje nohama. Sedí na omšelém, zrezavělém zábradlí a z očí se po obličejí kutálejí slzy. Nevzlyká však, kouká se vzhůru, k nebi a dál si prozpěvuje.

„Kap, kap, kapity, kap.“

Slova zůstávají stejná, melodie se však mění. Zrychluje a zní čím dál dramatičtěji. Vlasy se zatřepávají ve větru. Kolem projde chodec. Chvilí se kouká po původci hlasu, ale když ho spatří, rychle se otočí jinam a odejde.

„Kap, kap, kapity, kap.“

Pohupuje si nohama do rytmu. Z ničeho nic přestane zpívat a hýbat se. Na obličej, co už má beztak mokrý, dopadla první dešťová kapka. Začalo pršet. Blízké okolí naplní pronikavý smích a všichni lidé stojící na blízké autobusové zastávce se za ním ohlídnou. Směje se. Náhle v periferním viděním spatří mihnutí. Seskočí ze zábradlí a v letním lijáku se vydá pryč.

...

„Ššš, šiši, šš,“ prozpěvuje si a pohupuje nohama. Sedí na zaplivané lavičce na takové, na jaké sedávají bezdomovci. Kolem jsou davy lidí. Občas se tam někdo po očku koukne, ale pak zase rychle odvrátí zrak.

„Ššš, šiši, šš.“

Kouká se na místo, kam má přijet vlak, přestože zrak blokují skupinky školáků v naději, že spoj už konečně přijede.

„Ššš, šiši, šš.“

Zpěv dosáhne vrcholu. Je vidět, že umí zpívat. Ze zatáčky se vynoří šinoucí se vlak a se skřípotem na zastávce zastaví. Všichni na nástupišti se nahnou ke dveřím, aby se co nejrychleji dostaly dovnitř. O chvíli později plně naložený vlak na pokyn výpravčího opouští nádraží. Když odjede, lavička je prázdná.

...

„Tu, tuuu, tuu,“ zpívá zase jinou melodii, do jejíhož rytmu pohupuje nohama. Lavička, na které sedí, je tentokrát poměrně čistá a vedle sedí maminka s dítětem v kočárku.

„Tu, tuuu, tuu.“

Dítě nemůže z této podívané oči spustit, přestože před ním právě probíhá krmení slonů, kvůli němuž do zoo šli. Maminka si všimne, kam se chlapeček kouká, urychleně se zvedne a začne mu povídat něco o divných lidech. Přes to urgentní vyřizování SMS si ani nevšimla, vedle koho si sedla.

„Tu, tuuu, tuu.“ Konec se blížil.

Lidi se div neumačkali, jen aby se mohli na slona podívat. Najednou všichni poskočí leknutím, protože slon hlasitě zatroubí. I matka s kočárkem se zastaví. Její dítě toho využije a podívá se směrem k lavičce, kde už ale nikdo nesedí.

...

„La, la, laaa, la,“ roznáší se zpěv do okolí. Melodie je líbezná a celé tělo se do jejího rytmu vlní.

„La, la, laaa, la.“

Přes cestu přeběhne veverka. Na chvíli se zastavila a jako by se dívala směrem k lavičce. Ozve se zapraskání větviček a veverka leknutím utekla k nejbližšímu stromu.

„La, la, laa-“ poprvé nebyla píseň dokončena, protože ji někdo přerušil.

„Jak dlouho tu plánuješ sedět? Nachladiš se.“

Zvedne zrak a před sebou spatří velmi známý obličej. Opatrně si vyndá svoje earbuds z uší a zeptá se:

„Nějaký problém?“

„Ne,“ odpoví ironickým hlasem blond'ák a sarkasticky se zasměje, „jenom je to už po několikátý, co jsem tě našel.“

„Sám ses nabídl,“ odvětlí dívka a usměje se, jako by to byl nějaký vtip mezi nimi. Z kapsy vytáhne krabičku od sluchátek a sluchátka do ní uklidí. „Navíc je to tvoje chyba, že jseš vždycky všude pozdě.“ Zvedne se a políbí ho na tvář.

„Jdeme, nebo co?“ zeptá se, když se chlapec nehýbe.

„Jo,“ odmlčí se. „Opravdu si myslíš, že je tenhle projekt dobrý nápad? Mást lidi a všechno si to točit na skrytou kameru?“

Dívka na něj hodí výraz, který říká: Už zase?

„Jestli ti mobil položený na klíně připadá jako skrytá kamera... a trochu důvěry! Navíc nedokážeš si představit, jak je skvělé pozorovat jejich reakce!“

„Dobře,“ povzdechne si kluk s úsměvem na tváři. Pak ji chytí za ruku a odejdou z parku.

NEJTRESTUHODNĚJŠÍ FORMOU ROZTRŽITOSTI JE, KDYŽ SE LIDÉ ZAPOMÍNÁJÍ RADOVAT ZE ŽIVOTA

Anna Vojtěchová 4.C

Doted' jste si asi mysleli, že nejhorší je takový den, kdy si doma zapomenete klíče, v metru vás chytí revizor a po převrácení celé kabelky naruby si konečně vzpomenete, že tu lítačku jste přece nechali v kapse kabátu, který ovšem zůstal smutně viset na ramínku ve skříni a k vaší smůle za vámi nedoskáče, i když věřte, že se mu po vás opravdu stýská...

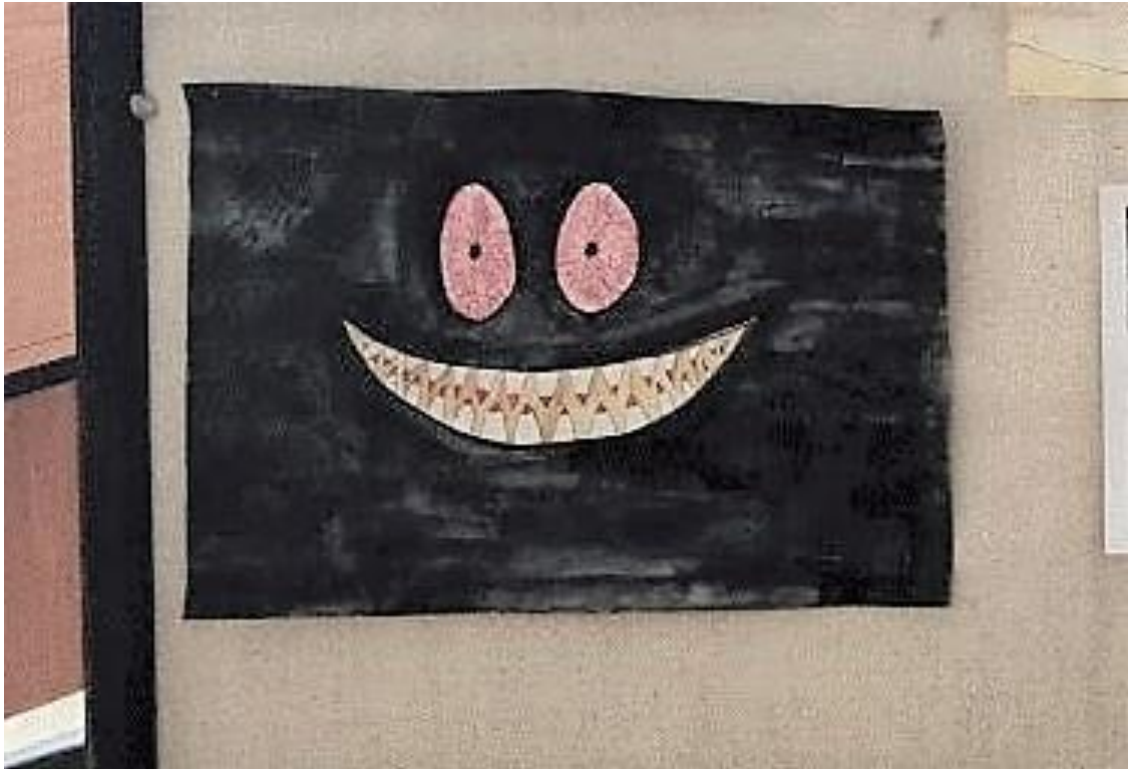
Tento bezchybný den tak ale rozhodně nekončí, pokračuje tím, že vylezete jako krtek z podzemí a nejrady byste se tam hned zase zahrabali, protože vás nemine ani pořádný slejvák, a nemusím doplňovat, že deštník teď pláče společně s kabátem ve skříni! Jako zmoklá slepice tedy dorazíte do práce.

Během pracovní doby pouze pětkrát hledáte brýle, z toho čtyřikrát je naleznete na nose a jednou je máte na krku. Všechnu svou práci děláte jen dvakrát, protože poprvé si ji vždy zapomenete uložit.

Po pracovní době si vzpomenete na ty nešťastné zabouchnuté klíče, které visí u dveří, a chcete zavolat zámečníka. Co se ještě může pokazit? Hned to zjistíte, mobil vám hlásí, že je vybitý, takže po návratu před váš dům se ještě musíte ztrapnit u sousedů, kteří vám alespoň pomohou a zavolají zámečníka.

Večer si můžete radostně shrnout všechny dnešní zbytečné útraty, které způsobila vaše roztržitost, ale poté učiníte to osudové rozhodnutí, které všechno změní. Rozvalíte se na gauč, nohy si dáte pěkně nahoru a hezky od srdce se zasmějete, vždyť to ani není možné, že se vám to všechno přihodilo v jednom dnu!

Nyní nastává ta chvíle, kdy vás vyvedu z vašeho omylu, totiž z vaší domněnky, že tohle je váš nejhorší den, a souvisí to s vaším osudovým rozhodnutím. Vy jste se totiž nezapomněli zasmát! Tak teď jste se chytili za hlavu a říkáte si, že jsem se úplně zbláznila, ale ne, věřte mi, jen si představte, že byste se vrátili domů a místo uvolněného smíchu na gauči byste se začali trápit a vyčítat si, co se vám dnes všechno přihodilo, a nakonec byste ještě tu svou roztržitost začali svalovat na jiné lidi! Kdepak, vy jste v tom vašem „nejhorším dnu“ dokázali, že na to hlavní nezapomínáte! Vždyť vy se dokážete radovat i z toho vašeho roztržitého života!

Obrázek 8 Almanach 2022

Obrázek 7 Almanach 2022

UMĚNÍ ŽÍT

Kateřina Příbylová 5.M

Už třikrát tento týden na mě křičel. Jednou mě dokonce praštil, ale ne hůř než obvykle. Přemýšlím, jestli mu to pomáhá utřídit si myšlenky, jestli pokud soustředí svůj vztek na něco konkrétního, umí všechno zvládnout lépe. Doufám, že ano. Tak by to bylo alespoň trochu snesitelnější.

Projdu kolem něj a snažím se nevnímat, co říká. Víím, že ve skrytu duše nic z toho nemyslí vážně. Já jsem prostě jen tady, kdykoliv někoho potřebuje uhodit nebo na něj začít křičet jako smyslů zbavený. Občas si říkám, jestli v něm zbylo něco z toho člověka, který býval, zda úplně nezešilel. Ale muselo v něm zbýt alespoň něco z jeho lidství, protože ostatní ho zbožňují. Svým šarmem umí okouzlit skoro celé své okolí, což je pravděpodobně jediný důvod, proč ještě máme z čeho jíst a platit účty.

Dříve to nebyvalo tak hrozné. Svoje mánie měl pod kontrolou. Bral léky, a když ho jeho nemoc přivedla do úzkých, vždy měl kolem sebe moji mámu, která mu připomněla, jak stát nohama pevně na zemi a nelétat v oblacích. Máma pro něj byla středobod vesmíru. Pro ni byl schopný zapomenout i na svoji nemoc, která mu jinak zcela ovládala život. Když ale zemřela, šlo všechno z kopce. Léky byly dávno zapomenuté na polici v koupelně, mánie delší a horší a počet hezkých chvil se ztenčil na minimum. Byla to doba, kdy jsem skoro zapomněla, co to znamená žít a radovat se už jen z toho, že tady můžu být. Ale ustáli jsme to. Když mě poprvé praštil, donutila jsem ho jít k doktorovi, který nám od té doby pomohl víc, než si dovedu přiznat. Táta si znovu našel práci a zkouší brát léky. Jen teď zkrátka žijeme jako na houpačce. Jsou dobrá období a potom období, která zas tak dobrá nejsou. A tohle je jedno z nich.

Zastavím své nohy a donutím se vrátit zpět do obýváku, i když bych se nejradši schovala někam hodně daleko. Stojí tam a zírám na mě, pro jednu nic neříká.

“Vzal sis dneska svoje léky, tati?” zeptám se a trochu vyděšeně očekávám křik, který ale nepřijde. Namísto toho se táta sesune na zem, kde se rozpláče. Trochu zmateně ho pozoruji a úplně nevím, co mám dělat. Než se ale rozhodnu, uslyším ho mezi vzlyky promluvit. Překvapením ani nedýchám.

“Tak moc mi chybí, Neli. Tak moc.”

Než se stihnu zastavit, už u něj klečím a objímám ho.

“Já víím, tati, já víím. Ale zvládneme to, dobře?”

Zadívá se na mě a mně po dlouhé době přijde, že se opravdu dívá na mě a vidí svoji dceru, člověka, který tu byl celou tu dobu s ním a přes všechny překážky zde pořád stojí. Potom mírně kývne a mně spadne ze srdce obrovský kámen. Je to on a je tady.

“Hrozně mi ji připomínáš. Kdyby tady byla, byla by na tebe tak pyšná.”

Jeho slova mi vženou slzy do očí a já se k němu přitisknu.

“Jsi to poslední, co mi zbylo. Jsi poslední položka na seznamu, která tam ale zůstane navždycky.”

“Neboj, tati. Jsem tady a nikam se nechystám.”

Vděčně se na mě pousměje a já se rozbřečím naplno. I přes všechny problémy, se kterými se denně musíme potýkat, to zvládneme, dokud máme jeden druhého. I když to co nám život může dát. Láska a víra v to, že pokud budeme dostatečně chtít, zvládneme cokoliv.

ČEHO LZE DOCÍLIT

Ivan Kraus 8. M

čeho lze docílit

člověk může chtít mnoho věcí například
šest párů luxusních hodinek
pět vil v přímořských letoviscích
čtyři věrné přátele
tři miliardy dolarů
dva podzemní bunkry
nemůže naopak chtít víc než jediný život

na parné ulici
ve středu dvacátého prvního srpna ve dvě
hodiny odpoledne
jsou slyšet rozličné zvuky
drkot plastového nákladáčku s pískem
který si za provázek táhne tříletý
chlapeček zatímco se maminka
vystrašeně rozhlíží
dále jakési hřmění

až vyženeš Andulku z pískoviště
budeš mít hrad se čtyřmi věžemi a
padacím mostem
písek si už vezeš
na hradby postavíš vojáčka

i hrací kostky vydávají rozličné zvuky
ty malé jen lehce drknou o stůl
velké kostky zahřmí

až vyrosteš
splníš si svá přání

když budeš chtít

chceš?
koupím
ti kostku

velikou

kostky mívají šest stěn
hodiš si abys každou důkladně
prozkoumal

zjistíš že

na první je šest teček
na druhé jenom pět
pak čtyři tečky
tři
dvě
a na poslední stěně zbývá jediná tečka
a pot dlaně zoufalého
který si kostkou v afektu hází

